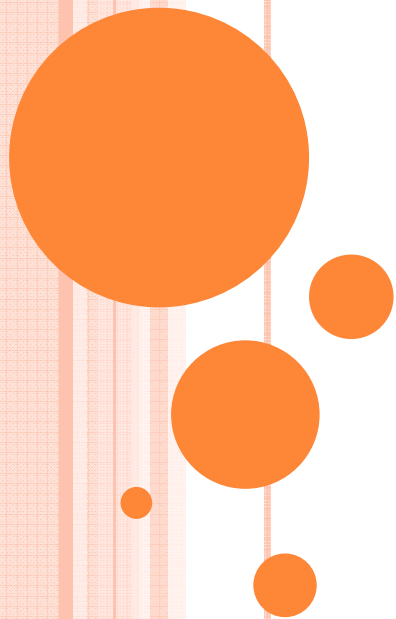


ชีวิตในวัยเด็กของ

เด็กหญิงแจ่มจิรา นุกุลภักดี



## เมื่อแจ่มต้องออกจากบ้าน

แจ่มเป็นเด็กต่างจังหวัดเมื่อเขาเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พ่อ แม่ ได้ส่งแจ่มเข้ามาศึกษาในเมืองพร้อมกับพี่สาว

“แจ่มไปเรียนหนังสือในเมืองทำตัวดีๆนะลูก เชื่อฟังพี่นะอย่าคือ พี่พูดอะไรก็ต้องเชื่อฟัง เพราะพี่เปรียบเสมือนพ่อแม่อีกคนหนึ่งที่สามารถปกป้องน้องได้”

...แม่พูดขณะขึ้นรถมาส่งลูกที่หอพัก โรงเรียน.....

ใน พ.ศ. 2532 แจ่มและพี่สาวได้มาอาศัยหอพักในโรงเรียนเพื่อศึกษาเล่าเรียนพ่อแม่ได้ให้เงินเดือนแจ่มและพี่สาวคนละ 1,200 บาท ไว้ใช้จ่ายในขณะที่กำลังเล่าเรียนอยู่ แจ่มตื่นตื่นมากที่มีเงิน ในความรู้สึกเงิน 1,200 บาท มันเยอะมากสำหรับตัวแจ่ม เมื่อพ่อแม่มาส่งลูกเสร็จแล้วก็ได้เดินทางกลับ

“ไหนเงินแจ่มพี่เก็บไว้ให้นะเดี๋ยวแจ่มทำหาย”

หลังจากนั้นพี่สาวแจ่มก็จะมีเงินให้แจ่มจ่ายวันละ 20 บาท



แต่เมื่อเวลาผ่านไป 15 วัน เงินเดือนแจ่มก็หมด

“แจ่มเงินของแจ่มหมดแล้วนะ เขียนจดหมายไปขอแม่เองแล้วกัน” พี่สาวแจ่มบอก

ด้วยความที่แจ่มเป็นเด็กไม่เคยออกมาใช้ชีวิตนอกบ้าน และทำตามแม่และพี่สาวบอกอยู่ตลอด ไม่เคยได้ใช้ชีวิตตามความคิดของตัวเองเมื่อมาใช้ชีวิตอยู่ในเมืองแจ่มมีความรู้สึกที่สังคมในเมืองมีความน่ากลัวมาก ผู้คนอาศัยอยู่กันหนาแน่นและมีหลากหลายอาชีพ สังคมในเมืองผู้คนต้องแข่งขันกันตลอดเวลา ไม่มีความจริงใจ ต่างคนต่างอยู่

ไม่เหมือนที่บ้านของแจ่มผู้คนมีจิตใจดี มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความเป็นกันเอง เพราะตอนเด็กๆแม่เคยบอกเสมอว่าถ้าลูกไปเรียนในเมืองลูกต้องไม่เชื่อคนง่ายนะ สังคมในเมืองผู้คนไม่มีความจริงใจ จะมีคนมาลอกลูกเพื่อนำไปเป็นเด็กขอตานได้ จะถูกตัดขา



เป็นเด็กพิการ ซึ่งทำให้แจ่มกลัวมากเมื่อต้องมาใช้ชีวิตอยู่ในเมืองเมื่อพี่ว่าอย่างไรแจ่มต้องทำตามตลอด

เลยจำเป็นต้องเขียนจดหมายไปขอเงินจากทางบ้านอีก



เมื่อได้เงินมาแจ่มก็ต้องฝากเงินไว้กับพี่สาวเหมือนเช่นเคย แจ่มใช้ชีวิตในวัยเรียนอยู่  
อย่างนั้นประมาณ 3 ปี เขาก็เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขาก็ได้รับ โคอัคราเข้าเรียนใน  
โรงเรียนวิทยาลัยเทคนิคจังหวัดสาขาการบัญชี

“แม่...แจ่มได้โคอัคราเข้าเรียนที่โรงเรียนเทคนิค สาขาการบัญชี.....

แม่ให้แจ่มเรียนหรือเปล่า”

แล้วพี่สาวแก่ว่างย่ะ...แม่พูด

อย่าให้เรียนเลยแม่ เดี่ยวตามเพื่อนมากก็เรียนไม่จบหรอก.....

แล้วจะให้น้องเรียนที่ไหนดีละ!!!

กลับไปเรียนที่เดิมนั่นแหละ ให้จบ ม.6 ก่อนแล้วค่อยว่ากันใหม่ แจ่มเลยต้อง  
กลับไปเรียนต่อที่โรงเรียนเดิมเพื่อให้จบ

แต่ด้วยความที่แจ่มเป็นเด็กเรียบร้อยว่านอนสอนให้ เขาพยายามเรียนจนจบชั้น  
มัธยมศึกษาปีที่ 6



หลังจากที่แจ่มเรียนจบแล้วเขาก็ได้สอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี เขาสอบได้ที่มหาวิทยาลัยศรีปทุม สาขา การเงินการธนาคารแล้วแจ่มก็กลับไปถามแม่ อีกว่า

แม่...แจ่มสอบได้ที่มหาวิทยาลัยศรีปทุมสาขาการเงินการธนาคารแม่ให้ลูกไป เรียนหรือเปล่า แม่ตอบว่า..

แล้วพี่สาวแก่ว่างย่ะ!!

อย่าไปเรียนเลยแจ่ม ถ้าแจ่มไปเรียนที่กรุงเทพฯ สังคมในกรุงเทพฯมันน่ากลัว กว่าบ้านเราไม่รู้ก็ทำเลยนะ เดี่ยวแจ่มจะ โคนหลอกก็เรียนไม่จบหรอก

ผลสุดท้ายแจ่มก็ไม่ได้ไปศึกษาต่อที่กรุงเทพ



## เมื่อแฉ่่มต้องกลายมาเป็น พนักงานร้านหนังสือ

เมื่อแฉ่่มไม่ได้ไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ พี่สาวแฉ่่มก็ให้แฉ่่มไปสอบเข้าเรียนต่อที่  
วิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งในขณะนั้นพี่สาวแฉ่่มก็ได้เรียนอยู่ที่นั่นแล้วด้วย

แฉ่่มเข้าไปสอบและสามารถสอบได้สาขา วรรณศาสตร์ 2 ปี เมื่อเรียนจบก็จะ  
ได้วุฒิแคะระดับอนุปริญญา เขาก็เรียนไปได้ประมาณ 1 เทอม เขาก็ลาออก



สาเหตุที่แฉ่่มลาออกจากการเรียนนั้นเพราะเขามา  
นั่งคิดว่าทุกวันนี้ที่เขาพยายามศึกษาเล่าเรียนอยู่นั้น  
เขาทำเพื่อใคร ทำเพื่อ พ่อแม่ หรือทำเพื่อพี่สาว  
หรือว่าทำให้กับตัวเอง การที่เขาได้เข้าไปเรียน  
ในสาขา วรรณศาสตร์ทำให้เขามีความคิดว่าสิ่ง  
ที่เขากำลังทำอยู่นั้นมันไม่ใช่ตัวเขาเลย



เมื่อแจ่มลาออกจากการเรียนเขาก็ได้กลับไปอยู่ที่บ้านกับพ่อแม่ เดิมบ้านของแจ่มนั้นทำอาชีพทำสวน มีทั้งสวนผลไม้ สวนยาง และทำนา เขาได้กลับไปช่วยแม่ทำสวนอยู่ 1 ปี เขาคิดว่านี่หรือที่เขาออกไปอยู่ในเมืองเพื่อไปศึกษาหาวิชาความรู้ให้กับตัว แต่เมื่อเขาเรียนจบต้องกลับมาทำสวน เขาคิดว่าการทำสวนไม่จำเป็นต้องออกไปศึกษาเล่าเรียนให้เสียเวลาเลย เมื่อแจ่มคิดได้อย่างนั้น

เขาก็กลับไปอยู่ในเมืองอีกครั้ง โดยที่เขาไม่ปรึกษาหรือถามความคิดของใครอีก แม่ของแจ่มหวังแจ่มมากเลยออกตามหาแจ่มกับพี่สาว

แจ่มได้ไปสมัครงานเป็นพนักงานขายหนังสือ เขาทำงานอยู่ที่ร้านหนังสืออยู่หลายปี โดยที่เขาไม่กลับไปที่บ้านพ่อกับแม่ของเขาเลย

ในขณะที่แจ่มทำงานอยู่ที่ร้านหนังสือ เขาทำทุกอย่างแล้วแต่เจ้าของร้านต้องการ โดยไม่รู้ความเหน็ดเหนื่อย



“แจ่มเอาหนังสือไปส่งร้านพี่เลี้ยงให้หน่อยนะแล้วก็เลยไปธนาคารเอาเช็คเข้าด้วย แล้วตอนกลับแวะซื้อถ้วยเตี๋ยร้านพี่ฟุ้งให้พี่ด้วย” เจ้าของร้านสั่ง

คะเจ้ ... แจ่มรับคำ

ในขณะที่แจ่มทำงานอยู่ที่ร้านหนังสือเขาพยายามศึกษาอยู่ตลอดเวลา เขาอ่านหนังสือทุกเล่มที่เขาสนใจ เมื่อเขาได้รับเงินเดือน ช่วงนั้นแจ่มได้เงินเดือน 3,500 บาท เขาได้ไปเรียนคอมพิวเตอร์เบื้องต้นคอร์สละ 800 บาท แจ่มได้เรียนเพียง 2 คอร์สเพราะต้องทำงานด้วยเลยหาเวลาไปเรียนไม่ได้

เมื่อแจ่มทำงานอยู่ที่ร้านหนังสือได้ประมาณ 3 ปี แจ่มก็ได้เจอกับผู้ชายคนหนึ่ง คบหาดูใจกันได้ประมาณ 1 ปี แจ่มก็ได้ใช้ชีวิตร่วมกัน

ผู้ชายที่แจ่มเลือกมาใช้ชีวิตร่วมกันเป็นผู้ชายที่ขยันทำงานแต่ชอบกินเหล้าเมาอยู่ตลอด ฐานะทางบ้านยากจนต้องอาศัยบ้านเช่า และมีพี่น้องหลายคน หลังจากนั้นแจ่มก็ได้ย้ายเข้ามาอยู่บ้านแฟน





## เมื่อแหม่มต้องกลายเป็น คุณแม่

หลังจากที่แหม่มย้ายเข้ามาอยู่บ้านสามีและแหม่มก็ท้อง ต้องลาออกจากร้านหนังสือที่แหม่มทำอยู่ สามีก็ทำงานคนเดียว ในตอนนั้นแหม่มมีความรู้สึกที่ตัวเองลำบากมากต้องทำงานทุกอย่าง ก็เลยคิดถึง พ่อ แม่ และพี่สาวของเขามากแต่ก็ไม่กล้าที่กลับไป

เมื่อแหม่มถึงเวลากำหนดคลอดลูก แหม่มได้ลูกเป็นผู้หญิง หน้าตาน่ารักมาก ตัวขาวปากแดง ตาโต แหม่มก็ได้พาลูกกลับไปเยี่ยมบ้านเกิดพร้อมกับสามี

เมื่อกลับไปถึงบ้านเกิดของแหม่ม แม่ของแหม่มดีใจมาก เข้ามากอดแหม่มด้วยความคิดถึงลูกด้วยใจแถมขาด เมื่อเห็นหน้าหลานแม่ถึงกับเป็นลมหมดสติไป เมื่อแม่แหม่มฟื้นมา คำพูดแรกที่แม่พูด

ลูกไปอยู่ไหนมา...

ลูกรู้บ้างหรือเปล่าว่าแม่คิดถึงลูกมาก เป็นห่วงลูกตลอดเวลา

ลูกออกไปอยู่คนเดียวลูกสบายดีหรือเปล่า ลูกลำบากหรือเปล่า



กลับมาอยู่บ้านเราเถอะนะลูก....

แม่ของแหม่มอยากให้แหม่มกลับมาอยู่บ้านด้วยกัน แต่....

พี่สาวของแหม่มไม่ยอมที่จะให้แหม่มกลับมาอยู่บ้าน แหม่มและลูกต้องกลับไปอยู่บ้านสามีต่อไป

เมื่อแหม่มกลับมาอาศัยที่บ้านของสามี เขาพยายามทำงานทุกอย่างที่ได้เงิน โดยที่สามีและลูกของแหม่มเป็นกำลังใจ

ปัจจุบันแหม่มมีธุรกิจที่รุ่งเรือง ขยายกิจการของเขาออกนอกประเทศ หลายประเทศด้วยกัน.....



แม่รักลูก ลูกก็รู้ อยู่ว่ารัก  
ใครอื่นสัก เหมือนแสน ไม่แม่น  
เหมือน

จะกินนอน วอนว่า เมตตาเดือน  
จะจากเรือน ร่างแม่ ก็แต่กาย

